

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Constans Defensio, Ex S. Scriptvra, Et Vera Catholica
Doctrina, Atqve Observatione Vniuersalis Christianæ
Ecclesiæ Deliberationis de Christiana Reformatione**

Bucer, Martin

Genevae, 1613

De coniugio Canoniorum 133

urn:nbn:de:hbz:466:1-34315

Posthæc manifestum mendacium ponunt; quòdque adhuc longè impudentius est, ad confirmationem eius Iustinianum Imperatorem allegant, apud quem tamen ne verbum quidem ea de re habetur, scribentes, ante annos mille Constantinopoli in vna Ecclesia plures quàm centum Clericos ad officium canendi & legendi ordinatos, & dotatos fuisse.

Impudentissimum hoc mendacium est. Apertè enim legitur in Authent. Vt determinatus sit numerus Clericorum. Itè in quomodo oportet, Episc. Et in, Ne Cleric. ex vna Ecclesia. Item in Ne quis Oratorium, & de Ecclesiasticis variis, cap. Clericos tunc temporis omnes ordinatos fuisse ad docendum & pascendum populum Christi. Cùmque peculiare suos Lectores & Cantores haberent, ij tamen non Presbyteri sed infimi istius gradus in Clericatu fuerunt, suòque canendi & legendi officio presenti tantum populo ad edificationem inseruierunt. In vulgata enim & ab omnibus intellecta lingua Sacram Scripturam prælegerunt, Psalmosque præcinerunt. Priuatim enim preces ad Dominum fundere, priuatim itera hymnos canere, est omnium Christianorum opus. Verùm in his peragendis collectæ multitudini præire, Clericorum munus est, sed nec omnium, vt diximus, solummodo autem infimorum, hoc est, Lectorum & Cantorum. Solebant veteres vnus anni spatio tota Biblia in Ecclesia legendo absoluere. Multos igitur Lectores habuerunt, & plures quàm Cantores. Imperator Iustinianus voluit in maiori templo Constantinopoli plures esse Cantores quàm viginti quinque, cùm Lectores permitteret esse centum & decem. Quotiescunque enim quidam homines in Ecclesia Dei conueniebant, solebant Lectorem postulare, qui Sacras Scripturas eis prælegeret, vt videre est in Epistola Ambrosij ad Marcellinam sororem. Adhuc debebat maior Ecclesia reliquis quoque tribus ministros suppeditare, nec non multis Oratoriis. Cantus qui nunc apud Aduersarios in frequenti vsu est, tunc temporis monstrum fuisset, sicut adhuc per se est, in quantocunque tandem precio & existimatione à stolido mundo habeatur. Ad edificationem populi tunc omnia in Ecclesiis canebantur & legebantur. Vnde Iustinianus disertis verbis in authentica de Ecclesiasticis variis cap. præcepit, vt preces in templis clara & intelligibili voce recitentur, quo corda populi ad laudandum Deum magis excitentur & inflammentur iuxta doctrinam Pauli 1. Cor. 14. quem locum Imperator ibi allegat. Vnde perspicuè vides, Christiane Lector, quomodo Aduersarij S. Patres citent, quantique veritatem in omnibus rebus faciant.

De Coniugio Canoniorum,

CAP. CXXXIII.

VNDECIMUM quod accusant est, quod permittimus Canonicis & Collegiorum membris vxores ducere, & nihilominus præbendis tota vita frui. Et hoc Canonibus male quadrare aiunt.

Responsio.

Responsio.

Veri Canones, qui S. Scripturam sequuntur, non præcurrunt, requirunt veram castitatem, & talem per quam ecclesiasticæ personæ ministerio suo sanctiùs, studiosiùs & utiliùs inuigilent. Hanc metam pij adhuc mariti assequuntur, vt superius in articulo de Cœlibatu Sacerdotum de monstratum est, & per se satis claret. Pia enim coniugalis vitæ, castimonia aedonum Dei est, nullum ministrum Dei ex sua natura impediens, sed potius promouens. Qui verò extra matrimonium cum mulieribus se commiscunt, qui Simoniaci sunt, & *πλεονεκταί*, qui plures præbendas occupant, quam ministerium eorum, piè ac fideliter Ecclesiæ præstandum requirit, ij nullam omnino partem habent in regno Christi, vel vllò ordinario ministerio Ecclesiæ. At quàm ingentem talium hominum turbam hæctenus in Collegiis & præbendis tolerarunt Aduersarij, tolerantque adhuc hodie? Quod quomodo quadrat & conueniens sit ipsi iudicent. Non solum enim omnibus Canonibus non quadrat, sed ex diametro repugnat, sicut etiam omni humanæ honestati.

De distributione Collegiorum in Nobiles & Ciues.

CAP. CXXXIV.

CONTRA hanc duodecimam accusationem instituunt, adducentes contra Librum Reformationis Decretale quoddam, quod ad normam Sacræ Scripturæ delineatum aiunt. Id verum quidem est, si verba spectes. Paulum enim 1. Cor. 1. allegat. Si verò rem ipsam & opus quod tractat, intueris, longè diuersum inuenies. Papalis enim cuiusdam legati collationem, qui cuidam non singulariter docto Canonicam præbendam Argentorati contulerat, conatur confirmare. Cum tamen Scriptura & Canones electionem assumptionemque ad eiusmodi canonicatus cuilibet Ecclesiæ Christi per se assignet, & nihil omnino de iure deuolutionis sciant, per quod eiusmodi collationes ad fidem Romanam deuoluantur. Quod si Ecclesiæ in hoc negotio segniore fuerint, pertinet ad quemlibet verum Episcopum vt eos officij sui admoneat. Collationes verò ad neminem alium deuoluuntur, id quod Aduersarij probè sciunt.

Ceterum ad instantiam istam per se refutandam, fatendum est, In eligendo ad ministerium Ecclesiæ imprimis ad regenerationem virtutemque Spiritus S. respiciendum esse, non ad genus ac potentiam carnis. Tamen quoniam Dominus benedictionem suam diligentibus se in millesimam vsque generationem promisit, diligenter hoc quoque in electione ad ministerium Ecclesiæ spectandum est, quibus quisque parentibus ortus, & à quibus educatus sit. Quod non necessariò à mundana nobilitate, vel id genus aliis externis conditionibus dependet, sed multò magis à virtute & præeminentia spiritali.